

Preek 2 zondag van de advent 2015

Ten tijd dat Filip koning van België was , Obama President van Amerika , Poetin President van Rusland, Franciscus paus van Rome en Vincent Van Quickeborne burgermeester van Kortrijk klonk

“Over enkele dagen vindt in Parijs een belangrijke ontmoeting plaats over de klimaatverandering. Het zou erg triest zijn, ik zou zelfs zeggen catastrofaal, als bepaalde individuele belangen er zouden voorgaan op het algemeen belang. We worden geconfronteerd met een keuze die niet genegeerd kan worden: het milieu herstellen of vernietigen.”

Goede mensen,

Wie sprak deze woorden op 26 november in Nairobi? Juist: onze paus. Hij is er dan wel niet bij – daar in Parijs – maar hij liet wel zijn schoenen plaatsnemen tussen de vele anderen, als teken dat je als christen niet aan de oproep voor behoud van de schepping voorbij kan lopen. De aan de gang zijnde klimaatverandering is misschien wel de grootste ramp die onze aarde bedreigt. Maar ander onheil is ook niet min: oorlog en armoede, uitzichtloosheid en terreur, met als gevolg van dit alles: vluchtelingen en migranten.

Vier jaar geleden, in exact hetzelfde weekend, koos het Amerikaanse weekblad Time Magazine voor de **‘betoger’** als ‘Persoon van het Jaar’. Geen individu, maar een collectief dat durfde uitroepen dat het anders moet/moest. De groep van mensen, velen samen, of enkelen, overal in de wereld, van het Tahrirplein in Caïro tot Wall Street in New York, van de Europese wijk in Brussel tot het Beursplein in Amsterdam. Misschien wordt het tijd dat Time Magazine opnieuw ‘De Betoger’ naar voor schuift als genomineerde, al was het maar om de mensen wakker te schudden dat we wel degelijk een verschil kunnen maken als we onze stemmen samen voegen tot één bevrijdende oproep. Opkomen voor je idee, voor waar je voor staat, is niet langer een romantische terugblikken naar de jaren ’60, ’70, maar een middel om de mensen om je heen uit hun dagslaap te halen. Of het nu gaat om schoenen plaatsnemen – omdat bijeenkomsten niet mogen wegens welke terreurdreiging dan ook – of om optochten in Oostende zoals er morgen/vandaag gehouden worden... #movetheclimate

Het zijn vaak slechts prikjes die aan de samenleving gegeven worden. Terecht kan je je afvragen wat voor zin het heeft om samen te komen en te roepen tegen onrecht. De realiteit blijft hard en soms moeilijk te veranderen. De kinderwagen hier vooraan spreekt dan wel van nieuw leven en een mooie toekomst. Maar de obstakels errond staan voor alles wat dat goed leven voor mensen erg bemoeilijkt: financiële problemen, depressie, een vreemde naam, geen diploma, enzovoort. Wat is onze reactie hierop? De meest voor de hand liggende is misschien nog wel: wegstijven van de problemen. “Het is allemaal niet zo erg, want ik heb er nog geen last van...” of de handen in de lucht werpen: “wij kunnen dat toch niet allemaal veranderen?”

Mag ik je een andere manier voorstellen? Of, beter gezegd, mag ons geloof, mag de Bijbel je een andere manier van reageren voorstellen? Umdenken noemen de Duitsers het. Wat betekent dat je dezelfde werkelijkheid met andere ogen en oren gaat waarnemen. Je verlaat je vertrouwde denkpaden en stel je open voor een andere manier van interpreteren. Je gaat hem als Gods wereld ervaren.

Je ziet deze troosteloze wereld met de ogen van Johannes de Doper. “Begin een nieuw leven. Maak de weg klaar voor de Heer. Maak de weg recht, zonder bochten. Maak de weg vlak, haal alle bergen en dalen weg.” Het aspect actie. Maar ook: “Dan zal iedereen zien dat God redding brengt.” Het aspect contemplatie. Die twee horen samen. Contemplatie en

gerechtigheid kunnen elkaar niet missen. Contemplatie alleen leidt tot religieuze dweperij. Gerechtigheid alleen naar activisme zonder bezieling. Contemplatie en actie samen veranderen de mens vanbinnen en vanbuiten, doen ons durven nadenken over het leven, maar stellen ons ook voor onze verantwoordelijkheid.

De oorlog en terreur blijven, onze regering hebben – bij God – eindelijk een klimaatakkoord, al is het rijkelijk te laat en de klimaatmars zal hen vermoedelijk niet van gedachten doen veranderen. De focus van onze overheden ligt op dit moment nog altijd meer bij het opkalefateren van het imago van België dan bij het aanpakken van de armoedeproblematiek. En toch! Advent is net de periode waarin we de profetenwoorden indachtig zijn: 'Hoever is de nacht, wachter hoever is de nacht? De morgen komt, zegt de wachter, maar nog is het nacht!' De weg naar verandering in onze wereld is lang en met obstakels geplaveid, maar we durven hopen en geloven dat verandering mogelijk is. En ondertussen voegen we ons bij de betogers als Johannes de Doper en durven we uitroepen dat onrecht niet aanvaardbaar is en de wereld wel degelijk anders kan uitgebouwd worden. Dat het zo maar stilaan Kerst mag worden!"

Pieter Delanoy 6 december 2015